

Onko Lempäälässä mitään hyvää?

Kuntalaisten someryhmissä vellotaan epäkohdissa. On ylihinnoiteltu uimahalli, säästötalkoita, nuorison pahoinvointia, laittomasti kaadettuja ja sen jälkeen unohdettuja puita, turhaksi koettuja parkkihalleja ja padel-halleja, ja mitä vielä! Äkkivilkkaisulta voisi ajatella, että Lempäälässä ei ole mitään hyvää. Joku kyllästynyt kuntalainen teki uudenlaisen päivityksen ja halusi kysyä, mikä on kunnassa hyvää. Enpä löytänyt enää tuota päivitystä. Tuliko siihen sitten ollenkaan kommentteja vai mihin lie kadonnut...?

Aloin pohtimaan, minkälaisen kunnan minä haluaisin. Mikä on juuri minulle tärkeää? Perheellisenä lähdin liikkeelle siitä, että lapseni ovat saaneet nauttia kunnallisista palveluista aikana, jolloin asiat olivat kohtalaisen hyvin. 2000-luvun alussa taaperoni aloittivat hoitouransa kunnallisessa perhepäivähoidossa, Ritvan luotettavassa, lämpimässä hoidossa. Päiväkotiin siirtyminen jännitti äitiä, mutta suuri yllätys oli, kun Kivitaskussa olikin kodinomainen tunnelma. Lapseni saivat kasvaa välittävässä ilmapiirissä, jossa jokainen sai olla omanlaisensa. Eskariin siirtyminen onnistui luontevasti ja koulupolku alkoi sopivan kokoisessa ryhmässä, ammattitaitoisessa opetuksessa.

Harrastusmahdollisuudet kunnassa olivat hyviä. Vaikka omat lapseni eivät kovin innostuneita olleetkaan kodin ulkopuolisesta harrastamisesta, kaikkea kokeiltiin: yleisurheilukoulua, voimistelua, luistelukoulua, lentopalloa, jalkapalloa, karatea, tennistä mutta myös rumpujen, kitaran, haitarin ja pianon soittoa sekä kuvataidekoulua! Kaikkeen oli mahdollisuus omassa kunnassa. Ja ei, harrastusten päättyminen ei johtunut huonosta ohjauksesta, vaan puhtaasti mielenkiinnon puutteesta.

Perheen kanssa retkeily onnistui kunnassa hyvin. Birgitan polun laavuilla käytiin. Koirien myötä lenkipolut, koirapuistot ja koirametsä tulivat tutuiksi. Junalla ja bussilla pääsi hyvin lähiympäristöön tutustumaan ja omalla autolla useamman lapsen kanssa liikkuminen tuli myös tutuksi. Kun lapset kasvoivat, ja aikaa jäi omaankin tekemiseen, pystyin valitsemaan mihin kuntosalille tai jumppaan halusin suunnata. Valikoimaa löytyi laidasta laitaan!

Ideaparkin aukeaminen takasi sen, että enää ei tarvinnut lähteä ”merta edemmäs kalaan”. Ostoskeskus meille riittävine ruokakauppoineen takasi sen, että enää ei tarvinnut lähteä Tampereelle ostoksille vaan kaikki tarvittava löytyi omilta kyliltä. Samalla vähän suretti kunnan keskustan palveluiden näivettyminen, mutta toisaalta, omaan tarpeeseen Ideapark tuli juuri sopivaan aikaan.

Jäin siis miettimään, mitä kaikkea hyvää meillä kunnassa on. 25 vuoden aikana olen nähnyt kunnassa tapahtuneet muutokset. Kunta on kasvanut kovaa vauhtia ja on toisaalta selvääkin, että palvelut eivät aina tahdo pysyä perässä. Tällä hetkellä itse kuitenkin näen myös vahvan uhkakuvan siinä, että pieni ihminen katoaa jonnekin kehityksen ja muutoksen keskelle. Kunta on kuntalaisia varten. Kuntalaisia ovat kaikki ihmiset vauvasta vaariin, mutta myös yritykset, isot ja pienet. Tarvitsemme kaikki toisiamme. Lapsiin ja nuoriin panostaminen johtaa siihen, että he mahdollisesti palaavat omaan kuntaan takaisin hankittuaan ammatin. Toivottavaa

olisi, että he tulisivat omaan kuntaan, perustaisivat perheen ja saisivat nauttia samanlaisista palveluista kuin he itse aikanaan saivat.

Näinä säästöaikoina itse toivoisin, että pystyisimme pitämään ajatuksemme perusasioissa. Siinä, että lapsilla on inhimilliset hoitopaikat, sopivat ryhmäkoot ja hyvinvoiva henkilökunta pitämässä heistä huolta. Huolehtiminen, läsnäolo ja turvallisuus olisivat koulujen tärkeimpiä arvoja. Pitäisimme luokkakoot tarpeeksi pieninä ja tukisimme lapsia ja nuoria niin, että kukaan ei putoaisi sivuraiteille. Meidän pitää myös tukea yhteisöjä ja seuroja, jotta he pystyvät järjestämään kuntalaisille harrastusmahdollisuuksia jatkossakin. Vaikka terveydenhuolto onkin siirtynyt sote-alueille, meidän tulee muistaa myös iäkkäimpiä kuntalaisiamme sekä heitä, joilla on haasteita elämänhallinnan ja pärjäämisen kanssa. Työttömyys, sairaus tai vammaisuus ei saa haitata kuntalaisen pääsyä mukaan virkistystoimintaan tai mahdollisuuteen tavata toisia ihmisiä.

Ja juu, palatakseni niihin epäkohtiin. On niitäkin. Niin kuin varmasti ihan jokaisessa kunnassa. Meillä on viime vuosina panostettu jonkinlaiseen imagonnostoon rakentamalla kuntakeskusta, jonka kehittämistä toisaalta myös kuntalaiset ovat toivoneet. Uimahallia on toivottu kohta 50 vuotta ja nyt se saatiin. Toiveita on toteutettu, mutta toteutus ei ehkä olekaan ollut kaikkien mieleen, ja talouteenhan suuret projektit todella vaikuttavat. Myös maailman muutokset ovat tuoneet omat haasteensa ja tämä tilanne, jossa nyt olemme, ei ole pelkästään Lempäälän ongelma. Itse toivoisin nyt malttia säästötalkoisiin ja muistuttaisin, että ihmisistä tulee pitää huolta. Etenkin heistä, jotka eivät siihen itse pysty. Arvoista olisi hyvä keskustella myös julkisesti ja miettiä, minkälaista kuntastrategiaa haluamme toteuttaa. Toivoisin näkeväni kuntapolitiikassa uusia kasvoja ja kunnan somesivuilla aktiivisesti keskustelemassa myös heitä, joilla on tarjota rakentavia ehdotuksia ja ideoita kunnan kehittämiseksi.

Ja nythän tosiaan onkin myös oiva tilaisuus myös kaikille minun kaltaisilleni ”maailmanparantajille” hypätä mukaan päätöksentekoon ja lähteä ehdokkaaksi ensi kevään kuntavaaleihin!

Niina Selin